

Cuvânt înainte

de Warren W. Wiersbe

Când mi-am început lucrarea, în urmă cu peste cincizeci de ani, cărțile lui Arthur W. Pink mi-au fost de mare ajutor, așa cum au fost și pentru mulți alți pastori din generația mea. Reverența sa față de Cuvântul lui Dumnezeu, dorința lui de a-L înălța pe Isus Hristos și accentul pus pe ascultarea practică, toate acestea m-au ajutat să-mi păstrez echilibrul în studiu, la amvon și în viața personală.

„Dacă «studiul biblic» nu ne face, atât pe dinăuntru cât și pe dinafară, asemenea chipului lui Hristos,” scria Pink, „atunci nu ne ajută la nimic.“ El mărturisea prietenilor săi apropiați că articolele din publicația sa *Studies in Scripture* au fost „lucrate cu ciocanul pe nicovăla inimii [lui].“ El a întreținut această publicație timp de mai mulți ani, încrezându-se mereu în faptul că Domnul îi va asigura banii necesari; tot el mărturisea că lecturase peste un milion de pagini de literatură teologică, în vederea pregătirii mesajelor și articolelor sale. Este limpede că avea o dragoste deosebită pentru vechii teologi puritani. „Soțul meu este de fapt puritan,” declara soția lui într-o împrejurare, „și adesea îmi spune că trăiește la o distanță de 200 sau 300 de ani de epoca lui.“ Și totuși, Arthur W. Pink a fost în mod consistent un contemporan în ce privește aplicarea Cuvântului.

Pink ne-a învățat să ne încredem în Scriptură. „Faceți-vă datoria acolo unde v-a așezat Dumnezeu,” își sfătuia el cititorii. „Arați pământul înțelenit și semănați sămânța; și chiar dacă aceasta nu va da roade în zilele

voastre, cine știe dacă nu cumva în urma voastră va veni un Elisei, care va aduna recolta.“

În timpul anilor mei de activitate pastorală și radiodifuzată, am ținut adesea predici bazate pe cele șapte rostiri de pe cruce ale lui Isus. Volumul acesta mi-a fost de mare folos și știu că i-a învățat și i-a încurajat și pe alți creștini timp de decenii. Pink are felul său de a păstra textul în context, legându-l de alte texte paralele, explicându-l și apoi aplicându-l la viața de zi cu zi.

Pink a încetat din viață în anul 1952, iar ultimele sale cuvinte au fost: „Scriptura se explică pe ea însăși.“ Îi sunt recunoscător pentru faptul că a lăsat în urma lui multe cărți care ne-au ajutat să înțelegem adevărul acestei mărturii.

Introducere

Moartea Domnului Isus Hristos este un subiect de un nepieritor interes pentru toți cei care studiază cu sârg Scriptura. Aceasta nu doar din cauză că toate lucrurile credinciosului, atât cele vremelnice cât și cele veșnice, depind de ea, ci și din pricina unicității sale transcendente. Patru cuvinte par să rezume însușirile remarcabile ale acestei Taine a tuturor tainelor. Moartea lui Hristos a fost naturală, nenaturală, preternaturală și supranaturală. Câteva comentarii par a fi necesare pentru a defini și a dezvolta aceste cuvinte.

Mai întâi, moartea lui Hristos a fost *naturală*. Prin aceasta înțelegem că ea a fost o moarte *reală*. Pentru că suntem atât de familiari cu faptul acesta, afirmația de mai sus ne pare simplă și obișnuită. Totuși lucrul pe care-l atingem aici reprezintă, pentru mintea duhovnicească, unul dintre elementele principale ale mirării. Cel care a fost „dat în mâinile celor fărădelege,“ răstignit și omorât, nu a fost altul decât însuși Emanuel. Cel care a murit pe Crucea de pe Calvar nu a fost altul decât „Tovarășul“ lui Iehova Însuși. Sângele care a fost vărsat pe Lemnul blestemat a fost Divin – „Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însăși *sângele Său*“ (Fapte 20:28, sublinierea adăugată). Dar cum a fost posibil ca „Tovarășul“ lui Iehova să sufere? Cum s-a putut ca Cel Veșnic *să moară*? Cel care de la început era Cuvântul, care era cu Dumnezeu și care era Dumnezeu „*S-a făcut trup*.“ Cel care purta chipul lui Dumnezeu, dar care a luat asupra Lui chip de rob și care a fost făcut asemănător oamenilor, care „la înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce“ (Filip. 2:8). Astfel, întrupându-se, Domnul Slavei a

dobândit puțința de a muri. Așa s-a făcut că El a „gustat“ moartea însăși. În cuvintele lui, „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul,“ vedem cât de naturală i-a fost moartea, realitatea ei devenind și mai clară atunci când a fost așezat în mormânt, unde a rămas timp de trei zile.

În al doilea rând, Moartea lui Hristos a fost *ne-naturală*. Prin aceasta înțelegem că a fost *anormală*. Am afirmat mai sus că, întrupându-se, Fiul lui Dumnezeu a obținut puțința de a muri, însă nu trebuie să tragem de aici concluzia că moartea ar fi avut vreo putere asupra Lui; departe de a se întâmpla așa, adevărul a fost exact contrariul. Moartea este plata păcatului, iar El nu a avut niciun păcat. Înaintea nașterii Lui, Mariei i s-a spus că „Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu“ (Luca 1:35). Nu doar că Domnul Isus a pătruns în această lume fără să contracteze pângărirea asociată naturii umane *căzute*, ci mai mult, „El n-a făcut păcat“ (1 Pet. 2:22), „în El nu este păcat“ (1 Ioan 3:5) și El „n-a cunoscut niciun păcat“ (2 Cor. 5:21). Prin persoana și în comportamentul Său, El a fost Sfântul lui Dumnezeu, „fără cusur și fără prihană“ (1 Pet. 1:19). Prin urmare, moartea *nu a avut niciun drept* asupra Lui. Chiar Pilat a trebuit să recunoască faptul că nu a reușit să găsească în El „nicio vină.“ Iată de ce afirmăm noi aici că *moartea* Sfântului lui Dumnezeu a fost *ne-naturală*.

În al treilea rând, Moartea lui Hristos a fost *preter-naturală*. Prin aceasta înțelegem că ea a fost aleasă și *pregătită pentru El dinainte*. El a fost Mielul junghiat de la întemeierea lumii (Apoc. 13:8). Înaintea facerii lui Adam, Căderea a fost anticipată. Înainte ca păcatul să pătrundă în lume, mântuirea din păcat a fost planificată de Dumnezeu. În sfaturile eterne ale Divinității, s-a decis mai dinainte existența unui Mântuitor al celor păcătoși, un Mântuitor drept care să sufere pentru cei nedrepți, un Mântuitor care trebuia să moară pentru ca noi să putem trăi. Și pentru că nu a existat altcineva suficient de bun pentru a plăti prețul păcatului, Singurul Născut din Tatăl s-a oferit pe Sine ca Preț de Răscumpărare.

Caracterul preternatural al Morții lui Hristos a fost pe bună dreptate numit „chinga crucii.“ În vederea acestei morți care se apropia, Dumnezeu cu dreptate „a trecut cu vederea păcatele“ (Rom. 3:25). Dacă Hristos nu ar fi fost, în planul lui Dumnezeu, Mielul junghiat de la întemeierea lumii, toți păcătoșii din perioada Vechiului Testament ar fi coborât în Groapă în momentul în care ar fi păcătuț!

În al patrulea rând, Moartea lui Hristos a fost *supra-naturală*. Prin aceasta înțelegem că ea a fost *diferită de orice altă moarte*. În toate lucrurile, El este cel dintâi. Nașterea Lui a fost diferită de toate celelalte nașteri. Viața Lui a fost diferită de toate celelalte vieți. Și moartea Lui a fost diferită de toate celelalte morți. Lucrul acesta a fost limpede exprimat în propriile Lui cuvinte referitoare la subiectul acesta – „Tatăl Mă iubește, pentru că *Îmi dau viața*, ca iarăși s-o iau. *Nimeni nu Mi-o ia cu sila*, ci o dau Eu de la Mine. Am putere... s-o iau iarăși: aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu“ (Ioan 10:17-18, sublinierea adăugată). Un studiu atent al narațiunilor evanghelice care *descriu* moartea Lui ne pune la dispoziție o *înșeptită dovadă* și verificare a afirmației Sale.

1. Faptul că Domnul „și-a dat viața,“ că *nu* a fost neputincios în mâinile dușmanilor Săi, se vede limpede în Ioan 18, unde avem consemnată *arestarea* Lui. Un grup de soldați trimiși de marii preoți și de farisei, condus de Iuda, L-a căutat în Ghetsimani. Ieșind în întâmpinarea lor, Domnul Isus a întrebat: „Pe cine căutați?“ Răspunsul a fost: „Pe Isus din Nazaret,“ după care Domnul a rostit Numele inefabil al Divinității, acela prin care Iehova S-a revelat pe Sine lui Moise în vechime, în rugul aprins – „Eu sunt.“ Efectul a fost uluitor. Ni se spune că „ei s-au dat înapoi și au căzut la pământ.“ Soldații aceștia au fost loviți de uimire. Se aflau în prezența Divinității întrupate și au fost biruiți de un scurt moment de conștientizare a majestății Divine. Cât este de limpede, așadar, că, dacă ar fi dorit, binecuvântatul nostru Mântuitor ar fi putut să plece în liniște, lăsând-i pe cei care veniseră să-L aresteze prosternați la pământ! În schimb, El se predă în mâinile lor și este *condus* (nu împins) ca un miel la tăiere.

2. Să ne întoarcem acum la Matei 27:46 – versetul cu cea mai mare încărcătură de gravitate din întreaga Biblie – „Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat *cu glas tare*: «Eli, Eli, lama sabactani?», adică: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?»“ Îl rog pe cititor să privească cu atenție cuvintele scrise cu caractere italice. De ce ne spune Duhul Sfânt că Mântuitorul a rostit aceste cuvinte teribile „cu glas tare“? Cu siguranță, trebuia să existe un motiv. Lucrul acesta devine și mai clar atunci când remarcăm că El a repetat cuvintele acestea patru versete mai jos, în același capitol – „Isus a strigat iarăși *cu glas tare* și Și-a dat duhul“ (Mat. 27:50, sublinierea adăugată). Ce indică aceste cuvinte? Oare nu

confirmă ele ceea ce s-a spus în paragrafele anterioare? Nu ne spun oare că Mântuitorul *nu a fost epuizat* de lucrurile prin care a trecut? Nu ne comunică ele că puterea nu L-a părăsit? Că a rămas stăpân pe sine și că, în loc să fie biruit de moarte, El nu a făcut decât să i se dăruiască? Nu ne arată ele oare că Dumnezeu „a dat ajutor unui viteaz“ (Ps. 89:19)?

3. Atragem apoi atenția asupra celei de-a patra dintre rostirile Lui de pe cruce – „Mi-e sete.“ Această rostire, în lumina contextului său, ne oferă o minunată dovadă a faptului că Domnul nostru era pe deplin stăpân pe Sine. Versetul întreg sună astfel: „După aceea Isus, care știa că acum totul s-a sfârșit, *ca să împlinească Scriptura*, a zis: «Mi-e sete»“ (Ioan 19:28, sublinierea adăugată). Din vechime s-a prezis că Mântuitorului I se va da să bea oțet amestecat cu fiere, iar pentru ca această profeție să se împlinească, El a strigat „Mi-e sete.“ Cât de mult demonstrează lucrul acesta faptul că se afla pe deplin în posesia facultăților Sale mintale, că mintea Lui nu era încețoșată, că suferințele Lui teribile nu reușiseră nici să o deranjeze și nici să o tulbure. În timp ce atârna pe cruce, la *finalul* celei de-a șasea ore, mintea Lui a trecut în revistă întreaga panoplie a cuvântului profetic și a analizat pe rând predicțiile care se refereau la patima Lui. Cu excepția profețiilor care urmau să se împlinească *după* moartea Sa, doar una rămânea *neîmplinită*, anume: „Ei îmi pun fiere în mâncare și, când mi-e sete, îmi dau să beau oțet“ (Ps. 69:21), iar lucrul acesta nu a fost trecut cu vederea de către binecuvântatul suferind. „Isus, care *știa că* acum totul s-a sfârșit, *ca să împlinească Scriptura* [nu „Scripturile,“ referința fiind la Ps. 69:21], a zis: «Mi-e sete».“ Din nou, afirmăm noi, ni se oferă aici o dovadă a faptului că El „și-a dat viața *de bună voie*“!

4. Următoare verificare a cuvintelor Domnului nostru din Ioan 10:18 oferită de Duhul Sfânt se află în Ioan 19:30 – „Când a luat Isus oțetul, a zis: «S-a isprăvit!» Apoi *Și-a plecat capul* și *Și-a dat duhul*“ (sublinierea adăugată). Ce trebuie să învățăm din aceste cuvinte? Ce ni se comunică prin acest act al Mântuitorului? Fără îndoială, răspunsul nu trebuie căutat la mare distanță. Implicația este clară. *Înainte de momentul acesta*, capul Domnului nostru era *în poziție ridicat*. El nu a fost victimă neputincioasă, care atârna acolo leșinată. Dacă așa ar fi stat lucrurile, *capul* Său ar fi atârnat fără putere pe piept și i-ar fi fost imposibil să-l „plece.“ Și să fim atenți la verbul care folosit aici; nu ni se spune că i-a „căzut“ capul, ci că El *și-a plecat capul* – în